Год. I. Варна, 12 Септември 1891 г. Брой 15.

ЦѢНА:
За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.

Абонамента въ прѣдплата.

Цѣна за обявленията:
На 4 стр. за единъ редъ 15 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ — 50 ст.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ.

Пари, писма
и други ръкописи се испращатъ до Редакторъ-Издателя.
(Домъ Бобчевский, № 335, срѣщу градската градина.)
Неплатени писма не се приематъ.

Неупотрѣбеннитѣ ръкописи се връщатъ, ако се платятъ пощенскитѣ разноски.

Редакцията не отговаря за съдържанието на публикуваннитѣ дописки.

Единъ брой 20 ст.

Редакторъ-Издатель П. Бобчевский.

Д-РЪ ГЕОРГИ С. ГЕОРГИЕВИЧЪ,

свършившнй наукитѣ си въ Парижский факултетъ,

приема болни въ домътъ на Г-нъ Савовъ' II участъкъ, № 1241, всѣки день отъ 2 до 4 часътъ послѣ пладнѣ.

Бѣднитѣ граждани и ученицитѣ лѣкува безплатно.

(4—59—1)

КРЪСТЮ ИВ. МИРСКИЙ

не ще може да приема посѣщения на именний си день, 14-й того.

АДМИНИСТРАЦИЯТА

съобщава, че току-що назначения агентъ г. ПЕТРЪ НАЧКОВЪ напустнѫ, защото билъ приелъ правителствена длъжность.

Мѣстото му е вакантно.

Продължава се записваньето абонати на

„ЧЕРНО МОРЕ“

Цѣна прѣдплатена: за година 10 лева, за 6 мѣсеца 5 лева.

Записваньето въ гр. Варна става въ книжарницата на г-на Хр. Войниковъ Прѣславска улица, и въ администрацията на вѣстника (домъ Бобчевский № 335, срѣщу градската градина).

Вънншитѣ абонати трѣбва да се обръщатъ направо до редакторъ-издателя на вѣстника Бобчевский.

Администрацията.

ДАРДАНЕЛСКИЯ ВЪПРОСЪ.

Този въпросъ влѣзе пакъ на разискванье отъ като се яви случката въ Дарданелския протокъ съ русскитѣ кораби отъ доброволческата флота. И пакъ Россия го извади на сцената. Едно ненадѣйно извѣстие отъ английски источникъ прогърмѣ, че Дарданелитѣ сѫ станѫли вече свободни за русскитѣ кораби, а затворени за всички други кораби. Само по себе си това извѣстие бѣше една ненормалность, която трѣбваше да привлѣче сериозно внимание и то не закъснѣ да приеме единъ сериозенъ видъ, като бѣше неоспоримо, че Високата Порта е искала извинение отъ Русския посланникъ въ Цариградъ. Дарданелския въпросъ е тъй важенъ, щото безъ съмнѣние може да доведе европейскитѣ държави да се хванѫтъ една съ друга за коситѣ. Той е свързанъ съ историческия тъй старъ „источенъ въпросъ“, който справедливо може да се нарове Гордиевъ възелъ. Да се разрѣши Дарданелския въпросъ, значи, да се рѣши источния въпросъ, да се рѣши участьта на Турция, да се рѣши сѫдбата на народитѣ въ Балканския полуостровъ, било, разбира се, добрѣ, било злѣ за тѣхъ. Дарданелския въпросъ е нераздѣлимъ съ источния въпросъ въ всичкитѣ му расширочения. Недовѣрието на държавитѣ помежду имъ, по причина на стрѣмленията за усвоение тоя Босфоръ съ Дарданелитѣ, не дава никаква възможность за да се разрѣши тоя въпросъ хуманно, съ запазванье всички интересси, а именно прогласяваньето на *свободата въ моретата.* Той ще се протака до тогава, до когато или человѣческата кръвъ откупи за грозния побѣдитель Босфора, или едно съглашение (за срамъ или за слава на вѣкътъ) помежду държавитѣ рѣши окончателно сѫдбата му. Таквозъ е сѫществото на Дарданелския въпросъ.

Но какъ стои точно сега той? За да се отговори, достатъчно е да се поглѣдне на европейското повѣдение. Слѣдъ първото неспокойствие, послѣдва равнодушие отъ страна на Австрия, Италия и Германия. Слѣдователно, нищо особенно, неспокойно въ тоя въпросъ нѣма До сѫщото заключение трѣбва да дойдемъ, ако поглѣднемъ и самата Россия, която, казваще се, е [illegible]. Его още какъ се произнася и единъ близкенъ къмъ русското правителство, вѣстникъ *„Недѣля“*, отъ 1-й текущий:

> „Дарданелския въпросъ възникнѫ вслѣдствие задържаньето на нѣколко кораби отъ русската доброволческа флота, които отивахѫ съ запасни долни чинове за Владивостокъ. Споредъ парижския трактатъ. Дарданелитѣ и Босфора се считатъ затворени за военнитѣ кораби отъ всички нации, освѣнъ ония при посолствата и малкитѣ станционни. За прѣминуваньето на военнитѣ кораби се позволява всѣкий пѫть само съ особенъ султански ферманъ. Когато Портата искаше да задържи тия кораби, русското осолство бѣше заявило, че тѣ сѫ частни и ако въ тѣхъ по нѣкога се намиратъ войници, то сѫ или освободени долни чинове или конвой при заточенитѣ на истокъ. Нѣколко подобни случаи накарахѫ русското посолство да рѣши веднъжъ за всѣкога тоя въпросъ. Затуй неотдавна се сключи едно съгласие, споредъ което занапрѣдъ корабитѣ отъ доброволческия флотъ да минуватъ безпрѣпятственно прѣзъ протока, подъ условие на едно просто съобщение отъ капитана на кораба, а за пропущаньето на сѫщитѣ кораби, кога носѫтъ заточени подъ конвой, ще се съобщава нарочно на турскитѣ власти отъ русското посолство“

Това още по-положително ни убѣждава, че опасния Дарданелски въпросъ не е прѣтърпѣлъ никакви измѣнения въ своето statu-quo и че всичко е едно уреждание за по-лесното испълнение на установенитѣ съ врѣме международни договори върху миналваньето.

*
* *

Англия. Само Англия поддържа прѣпирня по русско-турското съглашение върху Дарданелитѣ. Тя намира, че съ направеното съглашение Россия има свободенъ входъ въ Срѣдиземно Море, а това вече врѣди на английскитѣ интересси въ Египетъ. — Помнятъ читателитѣ, че Високата Порта поиска отъ Английския премиеръ, Лордъ Солзбери, да се договорватъ върху испразднюваньето на Египетъ отъ английски войски, а Лорда отговори, че не му е врѣмето. Скоро слѣдъ туй Россия създаде поводъ съ своя доброволчески флотъ въ Дарданелитѣ и Портата, недоволна отъ английския отговоръ, встѫпи въ съглашение съ нея върху миналваньето на руския флотъ, — съглашение, което дава само това понятие, че Портата *може* подъ такъвъ образъ да пуска русска флота въ Срѣдиземно море и, слѣдователо, *може* ако поиска да си послужи съ Россия върху Египетъ. Почти непрѣкѫснато слѣдъ туй Англия пъкъ встѫпи въ единъ турски островъ Сигри въ Срѣдиземното Море, като се извини, че е станѫло само въ врѣме на маневри, но *доказа*, че много скоро *може* да се намѣри на турска земя или, съ други думи, до като Россия тръгне и дойде, Англия ще бѫде на прагътъ . . .

Но никой не отива по-нататъкъ. Англия подклажда Тройния съюзъ за да се заеме, а съюза не вижда тѫзи необходимость, още по-вече защото цѣни приятелството и на двѣтѣ държави — Англия и Турция — пъкъ и мотива на спора е тръпливъ.

Дарданелския въпросъ, слѣдователно, е въ този случай опашка на Египетския въпросъ и да вземе нѣкакво обезпокоително направление, ний глѣдаме да е невъзможно, защото Турция не ще се рѣши да си помага съ Россия: тя неминуемо ще трѣбва да даде гърбъ на тройния съюзъ и, *скаранъ съ него*, скоро ще види истинското лице на врѣменния помагачь — гробокопачьтъ си Россия. Н. И. В. Султана свали своя Великъ Везирь, англофила Кямилъ Паша, но да ли ще сполучи съ всичкитѣ си дипломатически маневри освобождението на Египетъ отъ английски рѫцѣ — е труденъ, но и частенъ, въпросъ.

*
* *

Върху политическото значение на пѫтуваньето, което направи Сръбския младъ краль Александръ, послѣдний брой отъ в. *„Европы“* се произнася, че не може нито да се мисли за нѣкаква привързанность отъ Сръбския Краль къмъ Россия, защото Краля е още младъ, за да могѫтъ неговитѣ приятни впечатлѣния отъ Русския дворъ да иматъ влияние върху бѫдѫщата му политика, нито пъкъ е можало да се влѣзе въ каквито и да сѫ политически прѣговори съ единъ още несъвършеннолѣтенъ владѣтель. Че нищо политическо не е имало и не може да има сега, служалъ факта, че Краля ходилъ послѣ въ Австрия, гдѣто е билъ любезно приетъ отъ Императора, а и слѣдъ туй билъ вече прѣдаденъ на баща му Милана, антирусскитѣ стрѣмления на когото били добрѣ извѣстни.

НЕОБХОДИМО ЗЛО И ОБЩЕСТВЕННА НУЖДА. *)

III

Да укажемъ и на два *безлихвенни лотарийни или премийни заеми:* 1) Заема на *Дружеството Червений Кръстъ въ земитѣ на Унгарската Корона.* Това дружество състои „подъ покровителството на Тѣхнитѣ Императорски и Кралевски Величества Апостолский Краль Францъ Йосифъ I и Кралица Елисавета“. За тоя заемъ сѫ издадени лозоветѣ и извадени за распродаванье прѣзъ 1882 г. и е постановено да се испллатятъ съ истегляние (тиражъ) въ разстояние на 51 година — отъ 1883 до 1933 — като всѣкий притѣжатель на такъвъ лозъ се задлъжава, щото въ единъ мѣсецъ отъ истеглянието на лоза, да се яви лично или чрѣзъ законенъ пълномощникъ въ Ковчежничеството на Унгарската Земска Банка (акционерно дружество) въ Буданеща, за да си получи суммата, която му се е паднжла. На единъ лозъ е опрѣдѣлено да се падне не по-късно отъ 1 Септемврий (н. ст.) 1933 г. най малко петь фиорина, колкото е номиналната цѣна на тѣзи лозове, или най много 5000 фиорина, колкото е най голѣмата премия (печалба), съ която може да се случи да се истегли по жребий единъ лозъ отъ тоя лотаринъ заемъ. Тоя заемъ е отъ 4 милиона фиорина, раздѣлени въ 800,000 лоза. Тегленията ,113 на брой, ще ставатъ годишно до 1 Ноемврий 1893 г. три пжти: на 1-й Мартъ, 1-й Юлий и 1-й Ноемврий (н. ст.), а за 1894 — 1933 е постановено да ставатъ прѣзъ всѣка година само по двѣ тегления: на 1-й Мартъ и 1-й Септемврий.

---

*) Виждъ броеве 8-й и 10-й.

2) Другъ такъвъ (безлихвенъ лотаренъ) заемъ е *премийний заемъ* на Херцогството *Бевилаква вйовъ ламаса* (Bevilacqua veuve la-masa) въ Италия, разрѣшенъ съ законъ отъ 6 Май 1866 г. No. 2896 и реорганизуванъ съ Кралевский указъ отъ 1 Юлий 1888 г. Облигациитѣ на тоя заемъ сж всѣка отъ по десеть лева, за които е постановено да се погасятъ (исплатятъ) въ 115 тегления. Първоначално тоя заемъ е състоялъ отъ 2,500,000 облигации, отъ които 47,409 били излѣзли 13 тѣ тегления, станжли до реорганизуваньето му. Сега реорганизуваний заемъ състои отъ 2,452,591 нови облигации, исплащаньето на които е гарантирано чрѣзъ Италиянската Народна Банка, подъ контрола на Италиянското правителство, което е удобрило плана за погашението на сжщий заемъ въ 50 години, като е опрѣдѣлено да стане послѣднето тегление на 1938 г. Найголѣмата премия (печалба) по тоя заемъ е 500,000 лева, истеглена вече на 31 Декемврий 1889; втората голѣма премия е 400,000 лева (тя ще се падне нѣкому на 30 Ноемврий 1893), а другитѣ главни премии сж 300,000 лева, двѣ — по 250,000 лева, една — 200,000 лева, нѣколко —по 50,000, 30,000, 20,000 лева, а останжлитѣ—по 2000, 1000, 500, 100, и 20 лева, като, разбира се, останжлитѣ ще се теглятъ и исплатятъ само по 10 лева, колкото е номиналната имъ цѣна, ако и нѣкой да си е купилъ подобна облигация за 15 лева и пó-скжпо, споредъ курса или борсовата (пазарната) цѣна на тѣзи облигации. Но колцина и нашенци има вече, които сж дали пари за да си купятъ отъ тѣзи облигации, като сж броили чрѣзъ разни спекуланти (сарафи и банкерски агенти) по 13, 14, 15, може и повече лева за всѣка една, та сж си вложили тъй отъ капитала безъ лихва пари! Тѣ ще си ги получжтъ, може би, слѣдъ 40 и повече години назадъ наистина за 15 лева, негли *нѣколко хиляди лева*, а положително вмѣсто 15 — само 10 лева, дори и помалко, като се прѣсмѣтне, че за да си получи человѣкъ 10-тѣ лева отъ Италия, ще трѣбва безъ друго да прави разноски, или да си продаде въ България облигацията на нѣкоя банкерска кжща по-долу отъ десеть лева. Освѣнъ това, може да се случи и да не узнае единъ нашенецъ притѣжатель на нѣкоя отъ тѣзи облигации, кога сж истеглени, та да подири стойностьта (най-малко номиналната цѣна), що се е паднжла нему, тъй като въ нашитѣ вѣстници не се обнародватъ истеглянитѣ нумера. Днесь отъ нашитѣ вѣстници не можете да се научавате истеглянитѣ нумера даже на облигациитѣ отъ Българскитѣ заеми, освѣнъ отъ „*Държавенъ Вѣстникъ*“, гдѣто само е постановено обязателното публикуванье на тегленията. За чуждестраннитѣ тегления е дълженъ единъ притѣжатель на небългарски облигации да се справлява отъ загранични специални вѣстници, какъвто е *нѣмский* вѣстникъ „Mercur“ въ Виена. За издаваний въ София „Меркуръ“ не говоримъ, защото той не печати тегленията на всичкитѣ облигационни заеми, и се издава повече съ цѣль, да убѣждава публиката, да си купуватъ отъ контората, чийто е органъ, и отъ нейнитѣ агенти облигации съ *мѣсечни вносове,* — нѣщо, което, както ще разяснимъ по долу, е много лошъ начинъ на купуванье облигации. Доброто е само прѣдплатно, т. е. въ брой да си купува всѣкий желающъ облигации.

Отъ това, щото се каза до тукъ за лотарейнитѣ заеми, всѣкий вижда, че сжщностьта на всѣкий такъвъ заемъ се заключава въ туй, че лихвитѣ на заетата сумма (всичката или часть отъ нея) се употрѣбяватъ за издаванию премии (печалби), пó-голѣми или пó-малки, споредъ голѣмината на заема и условията, по които е той направенъ. Печалбитѣ, разбира се, биватъ всѣкога пó-голѣми при безлихвеннитѣ лотарейни (премийни) заеми.

Благодарение на съблазньта за голѣма печалба, държавитѣ, окржжията и пó-поглавнитѣ градове, както и всички онѣзи общества, на които, по мѣстнитѣ закони, се позволява да правѭтъ публични заеми (дружества на *Червений Кръстъ* и др. т.), често сключватъ подобни заеми, още повече като тѣ се правѭтъ всѣкога пó-лесно и срѣщу пó-малка лихва. Но финансовата наука безусловно е противна на тѣхъ (Ходский, 1887, стр. 454) и то по слѣдующитѣ причини: а) Лотарейнитѣ заеми влияѭтъ врѣдно на народната нравственность и благосъстояние, вслѣдствие на туй, гдѣто лотариитѣ внасятъ въ живота на хората елемента на азарта, т. е. надѣждата въ случайната сполука, а не на труда и на икономиитѣ (които сж тоже трудъ, само обърнжтъ въ капиталъ, защото капитала не е нищо друго, освѣнъ струпанъ, тъй да се каже, скристализуванъ трудъ); б) Лотарейнитѣ заеми възбуждатъ страстьта за лесно печелянье чрѣзъ купуванье-продаванье лотарейнитѣ облигации, което е като игранье на *комаръ,* отвличайки населението и капиталитѣ отъ производителна дѣятелность; в) Слѣдъ осжществението на заема, т. е. слѣдъ распродаваньето на заемнитѣ облигации (билетитѣ), тѣ обикновенно силно заскжпватъ, тъй щото излиза на практика, че съ истичаньето на повечко години, се е събрала отъ таквизъ билети много по-голѣма сумма отъ оная, която е приела държавата, окржжието или общината, сключивша лотарийний заемъ; г). Цѣната на лотарийнитѣ билети често слиза и се качи, а отъ туй се поражда цѣла търговия за продаванье тоя видъ билети, както и шанса (сполуката) за спечелванье. Тоя видъ търговия е днесь твърдѣ много распространена по всѣкждѣ въ Европа, и тя почнж вече да се распространява не малко и у насъ, особенно отъ когато се учрѣдихж бюрата или конторитѣ „Меркуръ“ и „Щастие“ въ София, чиито агенти сж тръгнжли, като паплъчъ, дори въ малкитѣ градища (а, може би, и по селата), като мнозина се увързватъ да купуватъ лозове и облигации съ срочни (обикновенно мѣсечни) исплащания, безъ даже да сж се увѣрили, че нѣма да пропаднжтъ внесенитѣ имъ сумми за покупка на подобни цѣнни книжья съ мѣсечни исплащания, ако би да фалира, т. е. да испадне въ несъстоятелность, контората.

Лозовитѣ или лотарийнитѣ облигации сж распространени особенно въ Австрия, гдѣто много години наредъ сж се правяли почти само лотарийни заеми, и ако единъ специаленъ законъ не би ъ дошълъ тамъ да ограничи числото имъ, вѣроятно е, че още повече щѣше да се намножжтъ въ земитѣ на Австрийский Императоръ тоя видъ заеми.

(Слѣдва).

Разни

ВЖТРѢШНИ

— Негово Ц. Височество е ходилъ въ Шуменския воененъ лагеръ, а отъ тамъ заминжлъ прѣзъ Шайтанджикъ за Русе. Споредъ нашитѣ свѣдѣния, Н. Ц. Височество е тръгнжлъ за Виддинъ.

— Министра на Външнитѣ дѣла, г. Грековъ, въ Цариградъ е билъ приетъ на ауденция отъ Н. Ц. В Султана, който му подарилъ скжпоцѣнна табакера. Г. Министра е ималъ ауденция и у новия Великъ Везиръ Дживатъ Паша. Г. Министра се завърнжлъ въ София.

— В. „*Свобода*“ помѣстилъ една статия, пратена отъ Враца, по „Врачанската случка“. Споредъ тжзи статия, намѣреното убито дѣте било се разложило; подозрѣнието, да е извършено убийството отъ евреи, нѣмало основание; смъртьта била произлѣзла отъ насилието на шилообразно оржди́е; умъртвяваньето повече можало да се допустне вслѣдствие на обезчестяванье, и само за прикриванье на това ще да сж били унищожени половитѣ органи и ще да сж били направени дупки подъ дѣсната мишца, както и ще да сж връзвали дѣтето. Г. писача обяснява, че е видѣлъ медицинския актъ.

Ний бѣхме съобщили отъ начало за това ужасно убийство, споредъ както бѣше то извѣстно въ Враца тогава, а сега, когато се освѣтлява убийството отъ единъ изъ Врачанский чиновнически кржгъ, който въ всѣки случай ще трѣбва пó-положително да е изучилъ и е разбралъ на мѣстото това убийство, допускаме тия допълнения да сж точни. Остава да разберемъ отъ сждътъ, да ли ще излѣзатъ истина прѣдположенията, било за че дѣтето е било обезчестявано, било за че е еврейска работа. Ний не вѣрваме нито едното, нито другото, а бихме желали само да излѣзе тоя убийца; тоя безсърдеченъ кръвникъ.

— Сжщий вѣстникъ прѣдава проекта за правилникъ по бждащитѣ изложения въ Пловдивъ и Руссе. Споредъ проекта, изложението въ Пловдивъ се гласи да бжде на 6-й Септемврий идущата 1892 г., а въ Руссе — на 2-й Августъ 1893 година Прѣдмѣтитѣ отъ нашата промишленность, които ще бждатъ изложени, ще могжтъ да се взематъ назадъ отъ изложителитѣ имъ или ще се продаватъ, ако се явжтъ купувачи, по волята на стопанина. Ще имаме случай често да говоримъ върху тия изложения.

— Ямболския в. „*Тунджа*“ съобщава че, въ Анхиело на 1-й того въ врѣме освещението на българската тамъ нова църква, нѣкои „паликарета“ ходяли по заповѣдь на гръцкия владика изъ града „отъ кжща въ кжща“ да убѣждаватъ населението да не ходи при това освещение, защото църквата и служителитѣ ѝ били схизматически. По тжзи причина на освещението присжтствували само Окол. Началникъ г. *Ангелидисъ* (смѣнений сега за тука вмѣсто г. От. Ивановъ) и градския Кметъ.—

— Въ Пловдивъ, споредъ тамошнитѣ вѣстници, 6-й Септемврий—деньтъ на събаряньето Румелийското правителство въ тоя градъ—е билъ отпразднуванъ пакъ блѣскаво. Освѣнъ това тоя день се е пустнжла вода въ водоскоци и чешми въ градската градина.—

— Едно разбойничество, отъ твърдѣ рѣдкитѣ, е станжло на 1-й срѣщу 2-й того въ гр. Дупница. Около 30 души харамии (македонци), прѣселенци въ тоя градъ, между които и двама поляци отъ ближнитѣ села, въоружени нападнжли и завардили пжтищата на града, връзвали цѣло семейство отъ 15 души и сполучили слѣдъ жестоки изтезавания, рани съ ками и горѣния съ желѣзо и главни́, да взематъ отъ 70-годишния старецъ Маноилъ Алексовъ около 1,000 лири. Вече 16 души отъ тия разбойници, съобщава „*Свобода*,“ били въ ржцѣтѣ на властьта.

— Г. Министра на Правосждието не отишълъ въ Букурещъ, а се завърнжлъ въ столицата.

— Първото Българско Застрахователно дружество **„България“** въ гр. Руссе открива публична подписка въ градоветѣ София, Пловдивъ и Варна при Народната Банка и въ другитѣ градове при дружества и търговски кжщи за купуванье акции (по 100 лева за всѣка). Капиталъ основенъ 1.000,000 лева, раздѣленъ на 10,000 акции. Подписката се открива на 15 текущий и трае до края на сжщий м. (Септ.)

Руссенскитѣ уважаеми търговци постигнжхж утвърждението уставътъ на дружеството и остава само да се поддържи отъ обществото, за да може да дѣйствува.

— Ако има источникъ, който да помага на българина да се запознае съ икономическото положение на отечеството си, той е, единственно, установения редъ, да се правжтъ отъ Г. г. Окр. Управители годишни *изложения* върху състоянието на всѣки окржгъ. Ползата отъ тия изложения е грамадна, а ако тѣ бждатъ вѣрни, точни, положителни, услугата къмь държава и правителство е невъзнаградима. При всичкото туй, имахме случай да констатираме, че статистическитѣ свѣдѣния въ тия изложения не всѣкога сж вѣрни, сжщо и излаганитѣ причини за нѣкой неуспѣхъ не всѣкога сж пълни.

Мислимъ сега, тъкмо когато се приготовляватъ тжзи годишни изложения, умѣстно е да поканимъ правителството, да обърне внимание на по възможности вѣрното имъ съдържание. Г. г. Окржжнитѣ Управители заслужва да бждатъ придирчиви въ разнитѣ свѣдѣния, които имъ се даватъ отъ разнитѣ учрѣждения и частни завѣдения. Изложенията, като прѣминуватъ въ минжлото на държавата, трѣбва да биватъ вѣрни огледала на околиитѣ, окржзитѣ и държавата за прѣзъ извѣстно врѣме.

МѢСТНИ

6-й Септемврий въ Двореца Сандрово.

По 9 часа, по случай съединението на Севѣрна и Южна България, въ Двореца се извърши молебствие, въ което взехж участие, освѣнъ началницитѣ на учрѣжденията, и много други чиновници. Присжтствувахж тъй сжщо и Военния Министръ г. Подполковникъ Саввовъ, Началника на Генералния Щабъ, г. Полковникъ Петровъ, Белгийския дипломатически агентъ и Генераленъ Консулъ Н В. Прѣвъсходителство Пети де Тозе, войската отъ мѣстния гарнизонъ, во главѣ полковия Командиръ, г. Подполковникъ Галунски, градския Кметъ, много граждани и дами. Службата се извършваше отъ Н. В. Прѣосвещенство Митрополитъ Г-нъ Симеонъ. Слѣдъ молебствието, войската дефилира прѣдъ новия дворецъ и Н. Ц. Височество Господаря поблагодари всички за тѣхното присжтствие. Слѣдъ това се даде голѣмъ обѣдъ въ двореца, на който имахж честьта да присжтствуватъ: освѣнъ свитата на Н. Ц. Височество, още и Белгийския Дипломатически Агентъ, Н. В. Прѣвъсходителство Пети де Тозе, Н. В. Прѣосвещенство Варно-Преславский Митрополитъ Г-нъ Симеонъ, Военния Министръ, г. Подполковникъ Саввовъ, Началника на Генералния Щабъ, г. Полковникъ Петровъ, Окржжния Управитель, г. Драсовъ, Градския Началникъ, г. Ж. Поповъ, Директора на Народната Банка, Варненский Клонъ, г. Енчовъ, Прѣдсѣдателя на Варн. Окр. Съвѣтъ, г. Холевичъ, Градския Кметъ, г. Колони, Старший Лѣкарь въ терапевтическото отдѣление на Държавната Болница, г. Д-ръ Пюскюлиевъ, Старший лѣкарь въ психиатрическото отдѣление на сжщата Болница, г-жа Д-ръ Головина и Прѣдсѣдателя на Варн. Окр. Сждъ, г. Дяковичъ. На обѣда отъ дѣсна страна на Н. Ц. Височество се намираше Н. В. П. Белгийския Дипломатически Агентъ, отъ лѣва — Н. В. П. Митрополитъ Г-нъ Симеонъ. Н. Ц. Височество благоволи да награди: Кмета г. Колони съ новия граждански орденъ отъ IV степень; Градския Началникъ, г. Попова, съ сжщий орденъ отъ V ст. и Прѣдсѣдателя на Варн. Окр. Съвѣтъ, г. Холевича, съ сжщий орденъ отъ V ст.

Слѣдъ молебствието въ Двореца, Н. Ц. В. Господаря благоволи да подари на трима свещенници, които служахж, по 100 лева, на едного отъ пѣвцитѣ — 60 лева и на втори пѣвецъ — 40 лева.

Въ града

тъй сжщо станж молебствие въ Съборната църква въ присжтствието на много граждани. Градътъ бѣше окиченъ съ знамена.

Заминуваньето на НЕГОВО Ц. ВИСОЧЕСТВО.

Въ Недѣля, на 8-й того, Негово Ц. Височество благоволи да отпѫтува отъ тукашния си Дворецъ. По изричната Негова заповѣдь, никакво оффициално испращанье не станѫ. На Английската скеля, гдѣто пристигнѫ по море отъ Двореца и отъ гдѣто се качи на особенния тренъ, Господаря се прости съ г. г. Окр. Управитель и Кмета. На тръгванье Н. Ц. Височество, щедрия нашъ Господарь, благоволилъ да подари 100 наполеона, чрѣзъ г. Кмета: 50 за градски нужди и 50 — за бѣднитѣ въ града. Освѣнъ това, Господаря прѣдалъ на г. Окр. Управитель подаръци за: Негово В. Прѣосвѣщенство Митрополитъ Г-нъ Симеонъ — портрета си въ златни рамки; Г-жа Драсова и Г-жица Попова (Иванова), които бѣхѫ Му поднесли букетъ на посрѣщанье— по една игла съ Височайший вензель; Г. Подполковникъ Галунски — единъ пръстенъ и на командира на тукашнитѣ кáтери, г. Мичманъ отъ флотилията Карамаждраковъ —единъ златенъ часовникъ съ Височаiший вензель.

Негово Ц. Височество тръгнѫ за Шуменъ, заедно съ свитата Си, Военния Министръ, г. Подполковникъ Саввовъ, и Началника на Генералния щабъ, г. Полковникъ Петровъ.

ТЕАТРЪ.

Като пишемъ тѫзи дума „театръ,“ иде ни да се смѣемъ. Театръ! Въ България театръ! Праздна работа е той сега, но . . . имаме. Едно нѣщо само трѣбва да ни вдъхновява, и то е, че, като и наший народъ трѣбва да има театри, защото тѣ влияѭтъ върху чувствата, като се стрѣмѭтъ да ги облагородѭтъ, — нуждно е да се насърдчаватъ всички пò способнички хора, които сѫ се посветили на тѫзи проффесия, та по тоя начинъ до нѣкога да можемъ да достигнемъ до поне относителнното му усъвършенствуванье. Нѣма съмнѣние, при това, че, макаръ нарочно повърхностно, все пакъ би било полезно да се показватъ грѣшкитѣ, несъобразноститѣ, а въобще недостатъцитѣ на актьоритѣ, за да могѫтъ постъпенно да се поправляватъ и да отговарятъ отъ малко малко на *българското* внимание.

Подъ такова влияние пишемъ за попаднѫлата въ града ни театрална трупа (тя назовава себе си „Драматическо отдѣление отъ Столичната Драматическо-Оперна трупа“).

Въ залата „Съединение“, тѫзи трупа прѣдстави въ Сѫббота вечерь драмата *„Картоиграча“* (Комарджията), въ 3 дѣйствия и 3 сцени, отъ Викторъ дю Ганежа и Дино. Драмата, собственно, е художественно сложена — не ще даже и дума — и, като такава, твърдѣ спомага за създаваньето на желаниитѣ впечатления: тя прѣдава доста живи, трогателни, картини и, ако би могла да се испълне безъ погрѣшки отъ дѣйствующитѣ лица, би била извънредно впечатлителна и, слѣдователно, доста поучителна. Но испълнението ѝ не бѣше тъй сполучливо. Изобщо взето това испълнение, може да намѣри нѣкои добри думи, но, при испълнението на всѣка картина отдѣлно, видна бѣше липсата отъ умѣнье. — Оставяме на страна, че тоалета, особенно придавкитѣ къмъ лицата, не е грижливо направенъ, че всѣкога едни неумѣстни умълчавания *отъ недоумѣния се срѣщахѫ*, че *декорациитѣ* се отличавахѫ съ голѣма сиромашия, — нѣщо смѣшно, *кога се говори за милиони, и пр. Искаме да бѫдемъ* непретенциозни. Обръщаме вниманието на трупата *само на слѣдующитѣ:*

1) Прѣдаваньето на малкитѣ роли на лица, съвършенно *неопитни и дѫже съвсѣмъ не имѣющи* понятие отъ театрално искуство, разваля всичкия, и тъй *малъкъ*, ефферктъ, *който се стараѭтъ* да произведѫтъ пò главнитѣ дѣйствующи лица. Между многото, *ще споменемъ само оня господинъ, който* испълняваше двѣ роли, а и двѣтѣ твърдѣ несъстоятелно: първия *пѫть*, като офицеръ отъ градската стража, и втория пѫть, като сѫдия. Яви се почти бѣгомъ, развика се *„стойте, стойте!“, станѫхѫ* всички въ тревога и мълкомъ стоѭтъ, а и той стои, па си глѣда публиката съвършенно спокоенъ нѣколко минути, пъкъ ужъ дошълъ да хваща крадци на $^1/_2$ милионъ! Послѣ: *дойде*, като сѫдия, всрѣдъ свадба, употрѣби единъ тонъ жандарски, вика сърдито, показва се безъ мѣрка и безъ мѣсто строгъ, а съ едни безъ всѣка тяжесть казани важни думи прощава злодѣеца, като взема даже съ насмѣшливъ видъ брилянтитѣ отъ невѣстата! Това е трогателна картина, обърнѫта въ каррикатура

2) У г. г. Попова (пó-малко) и Антонова се забѣлѣзва, че не тъй добрѣ цѣнѭтъ думитѣ, които имъ поставя автора на драмата, защото нейдѣ исказватъ доста съдържателни за момента думи твърдѣ слабо, а наедѣ — съ прѣкалени преструвки. Не можемъ да помнимъ думитѣ сега. Освѣнъ туй, тѣ твърдѣ лекко се обръщатъ отъ скърбь въ радость или обратното, а туй разваля впечатлението на зрителя. Тѣ забравихѫ още и положението си на старци най-накрая, въ врѣме убийството или, по-право, раняваньето на синътъ Алберта: до като едвамъ пристѫпвахѫ отъ старость и изнемощяванье до тогава, тѣ изведнъжъ почнѫхѫ да вършѫтъ всичко, като млади момчета; даже, най-послѣ, търтихѫ да бѣгатъ къмъ колибата съвсѣмъ младежски. Бѣла коса, патерици и момчешки бѣгъ — всичко това е съвсѣмъ несъобразно.

Въ цѣлата пиесса можемъ да похвалимъ двѣ картини: смъртьта на изнемощѣлия старецъ баща (г. Кирковъ) и познаваньето на синътъ отъ майката (г-жа Попова). Въобще, тия двѣ лица испълнявахѫ ролитѣ си удовлетворително. Изнемощѣлия старецъ бѣше доста сполучливо докаралъ лицето си, но го подпираше съ рѫце червени, млади, хубави . . . Старецътъ Варнеръ бѣше дрипавъ и старъ а, сѣднѫлъ на земята, показваше на публиката хубави, мъннички, лустрени чепички.

Въ Недѣля вечерь трупата прѣдстави комедията *„Благородника“* въ 5 дѣйствия, отъ Молиера (прѣв. Х. Геннадиевъ). Комедията съ своитѣ абисинци, съ подобна фантастична измама на бащата, споредъ насъ, не е за българи, но това тука на страна. Испълнението на комедията бѣше сполучливо. Само, че Петко бѣше съ черни абисински тънки мустаки и коса, а говореше на възстария Иорданъ, че билъ приятель съ баща му! Може да се каже, че това е нарочно, за да прѣдстави ослѣплението на лековѣрния мнимъ благородникъ, но пъкъ не бива Петко да вѣрва, че може съ своитѣ лъжи чакъ до тамъ да ослѣпи Иордáна, щото да не го попита послѣдний: „отдѣ знаешъ, когато ти си момче?“ Искаме да кажемъ, че Петко трѣбваше да се прѣправи на старъ човѣкъ абисинецъ. Въобще, въ комедията почти всички испълнихѫ сполучливо ролитѣ си, особенно Иорданъ (г. Поповъ) и Николина (г-жа Попова). Думата „почти“ поставяме за Марийка и Господинова, които сочи да сѫ много нови актьори.

— Учимъ се, че Н. Ц. Височество Господаря благоволилъ да награди Инспектора на желѣзно-пѫтната линия Русе-Варна г. Р. Иванова съ гражданския орденъ отъ III степень, и Началника на тукашната Желѣзнопѫтна гара, г. Пиронкова, съ сѫщия орденъ отъ V степень.

— До колкото узнахме, Белгийския Дипломатически Агентъ и Генераленъ Консулъ въ София, който отъ нѣколко врѣме се намираше въ града ни, обикаля града и окрѫга за археологически сбирки и други свѣдѣния. Дано Негово В. Прѣвъсходителство се научи, че въ наший градъ сѫществува библиотека и дано благоволи да испрати въ неѭ своя важенъ трудъ, ако той мисли да го печати.

— Онзи день, въ Вторникъ, 20 й полкъ напуснѫ лагерътъ и се прѣнесе въ казармитѣ въ града.

— Вчера се посрѣщнѫ Приморския 8-й полкъ, който си дойде отъ Шуменския сборенъ лагеръ, гдѣто прѣкара цѣлото това лѣто.

— Тукашния Околийски Началникъ, г. Отонъ Ивановъ, и Анхиолский Окол. Началникъ, г. Ангелидисъ, се размѣняватъ единъ вмѣсто други въ длъжностьта. — За знание на обществото, считаме за своя приятна длъжность да споменемъ, че г. Отонъ Ивановъ не се прѣмѣства по никакви други причини, освѣнъ въ интерессситѣ на службата. Той оставя, напротивъ, приятни впечатления въ града ни, защото прѣдпочиташе повече неспокойствието въ селата, отъ колкото спокойствието въ града. Ний се надѣваме, че Анхиолската околия ще почувствува присѫтствието му. Отъ новия Окол. Началникъ е достатъчно да искаме сѫщитѣ старания и безкористие.

— Австро-Унгарския Вице Консулъ въ града ни г. Карлъ Пеецъ, се сгодилъ съ Г-жица Маргарета, дъщеря на Унгарския Дворски-Съвѣтникъ, г. Хусаръ де Муравелджи, въ Буда-Пеща.

— *Г. Окр. ни Управитель заминѫ завчера, въ* Вторникъ, съ трена въ отпускъ.

— Съобщава ни се отъ града за единъ *докторъ Мустафа Джерахъ*, който е направилъ доста работи, *напримѣръ: на унтеръ-офицера Алекси Величковъ* дѣтето, на 3 год, лѣкувалъ отъ една надутость въ шията и *умрѣло*; на една *жена* отъ *с. Енджe-Кюй* пробивалъ загноелитѣ гърди и, благодарение на истинската медицина, *могла да се избави* отъ *полуда*; цѣрилъ и поврѣдилъ 100—на жени въ гърдитѣ; на друга една жена (на Ник. Петрушанъ) искалъ да рѣже пръста; давалъ цѣрове на нѣкои, които се обѣщавали, че не ще съобщѫтъ на *властьта*, и пр. и пр.

Поканваме вниманието на властьта за констатираньето на тия цѣрения. Тоя *Джерахъ* билъ осѫжданъ веднъжъ на 6 год. затворъ за отравянье на една жена съ рана на рѫка.

— Г-нъ Начевъ, новоназначенний Директоръ на тукашната Дѣвическа Гимназия, пристигнѫ въ града ни по завчера.

— Занятията въ тукашната Реал. Гимназия почватъ днесъ. Вчера се извърши водосвѣтъ. Ученицитѣ въ Гимназията тѫзи година сѫ на число около 300 души.—

— Общинския ни Съвѣтъ рѣшилъ да заеме измежду почетнитѣ си членове лица за допълнителни помощници на кмета по събирането на даждията, съ дневна плата по 8 лева.

— Учимъ се, че новото параходче *„Амалия“* е фотографирано за иллюстрованното списание „Свѣтлина“, въ София. Читателитѣ на списанието ще иматъ удоволствието да видѭтъ това българско издѣлие.

— Прѣзъ послѣднитѣ дни на минѫлата седмица въ града ни се намираше редактора и издателя на спис. *„Искра“*, г. В. Юрдановъ. Въ Недѣля той се завърнѫ въ Шуменъ.

— Окр. Съвѣтъ тука рѣши завчера да открие образцовъ заводъ въ Балчикската околия за отглѣдваньето и подобрѣнието както на добитъка, тъй и на земледѣлието. Досегашнитѣ опити сѫ доказали тѫзи нужда. Ще се повърнемъ върху това похвално рѣшение.

— Сѫщий Съвѣтъ вече избра анкета за провѣряваньето дѣлата на бившия постояненъ съставъ по ревизията на Финансовия Чиновникъ.

— Въ тукашната Дѣвическа Гимназия онзи день, въ вторникъ, е билъ извършенъ водосвѣтъ. За да се почнѫтъ занятията прѣчало отсѫтствието на 4-5 учители, които още не били назначени. Сѫщо и пансионерки сѫ били записани, но още нуждитѣ принадлѣжности на пансиона (тѫзи година се отваря) не били доставени! — Намъ се видѭтъ чудни тия врѣдни закъснявания отъ страна на Министерството на Просвѣщението. Значи, общинитѣ сѫ по-аккуратни, като вече настанихѫ всичко и открихѫ отдавна училищата.

— Бѣхме загатнѫли въ единъ отъ минѫлитѣ си брое, че отдавна вече сѫ избрани нови черковни настоятели, но и до сега не сѫ утвърдени отъ кѫдѣто трѣбва. Сега пакъ приехме едно писмо, съ което ни молѭтъ да попитаме: защо не се утвърдяватъ новитѣ черковни настоятели? „Да не би да има нѣкоя велика тайна? Или нѣкои *висши* интересси спиратъ работата?“—казва това писмо.

— Неможемъ да не споменемъ за безредицата, която се забѣлѣзва въ тукашната Съборна църква. Нѣкой чужденецъ би помислилъ, че се намира на панаиръ, а не въ църква: бабитѣ си расправятъ дертоветѣ една на друга, клисаритѣ постоянно сновѫтъ отъ единъ свѣтилникъ на другъ да гасѭтъ свѣщи (токущо запалени въ повечето случаи), дѣца тичатъ на горѣ — на долу, пеленачета пищѭтъ, та се кѫсатъ . . и всрѣдъ този шумъ и гамъ свещенникътъ прѣспокойно (понеже е привикнѫлъ на шума) извършва службата. Храмътъ Господенъ е за моленье въ пълна тишина. Нуждно е да има внушители.

КНИЖНИНА

Получени сѫ въ редакцията ни слѣдующитѣ нови книги и списания:

1) **„Юридическо Списание“**, година III, книжки I—X. Издаватъ *П. Ив. Данчовъ, Георги Згуревъ и А. Каблешковъ.* Цѣна годишно 10 л. София. Абониранье въ всичкитѣ Тел.-Пощ. станции.

Ако читателитѣ ни желаѭтъ да знаѭтъ и нашето мнѣние върху това списание, ний казваме, че който отъ сѫдиитѣ, да не кажемъ и сѫдебнитѣ чиновници, не получава това списание, — доказва, че не се интерессува отъ него, а който не се интерессува отъ него, несъмнѣнно не ще се интерессува и отъ службата си . . . Това *„Юридическо Списание“* не е „Рѫководство“, но може да служи за рѫководство на много неюристи. Нашитѣ сѫдебни чиновници, впрочемъ, ще трѣбва да знаѭтъ това, защото самия фактъ, че списанието прѣкарва вече трета година, както и другото списание „Сѫдебна Библиотека“, доказва сѫществующата поддръжка отъ тѣхъ. Единичкото желание, което би ималъ всѣки българинъ, е дано да не напускатъ г-да издателитѣ на това списание, па и на второто, трудътъ, съ който сѫ се нагърбили. •

2) **„Свѣтлина“**, за м. Септемврий, мѣсечно иллюстровано списание, книга VII. Редакторъ-издатель *Иорд. Михаиловъ.* Цѣна годишна 15 лева, за ученици — 12 лева. София. **Картини:** Евлогий Георгиевъ; Изгледъ на флотилията отъ Русенский брѣгъ; изгледъ на параходътъ „Асѣнъ“; Портсмутското пристанище; сѣнокосъ (три картини) и статуята на Дантона. **Съдържание:** *Мореплаванье; Индустрия и нейния* напрѣдъкъ; Докторски наставления; Двигателната *сила на водата; Развитието на телеграфътъ въ* Дания; Щавение кожи чрѣзъ електричество; А-*кутулатори за електричеството; На Везувий; По винарството*; Сѣнокосъ; Държавнийтъ П. Т. музей въ *Берлинъ и прч.*

3) **„День“**, мѣсечно списание, бр. 4 и 5. Редакторъ *Янко Сакѫзовъ* — Шуменъ. **Съдържание:** Държавата и общината въ днешне врѣме; Приказката за Адама и Ева; Сегашната французска младежь; **Димитръ Иванчевъ Бакърджиевъ** (споменъ;) Лондонъ и Парижъ; Черна неблагодарность; Социализмътъ въ послѣдния романъ на Зола; По поводъ на една картинка; Значението на бѣлѣжкитѣ въ училищното въспитание; **Изъ общественната хроника**; Шелгуновъ; *Стихотворение*; Книжнина и прч.

Въ „общественната хроника“ списанието разглѣжда дневнитѣ обществени въпроси: Социализмътъ и нихилизмътъ; Женското образование; Рѣчьта на Разградската гражданка С. Н. Даскалова въ дружеството „Майчина Грижа“; Чиновническия пролетариятъ и просвѣщението. Цѣна годишна 10 лева, полугодишна 5 лева.

4) **„Критика“**, мѣсечно списание, кн. VII и VIII. Редакторъ Д-ръ К. Кръстевъ — София. Цѣна годишна 5 лева. **Съдържание:** Философия на искуството, Das Fürstenthum Bulgarien, искуство за здобиванье на най-добрата паметь, съврѣменни испѣви, Шекспиръ и пакъ Шекспиръ, случайни литературни бѣлѣжки, късъ отговоръ, Неограничета химия, днешната руска литература, по поводъ на брошурата „рецензия на Сарановитѣ читанки“, изъ журналитѣ и прч.

5) Спис. **„Нова Свѣтлина“** или *тълкуване на тайнитѣ явления въ природата“*, книжки I-V, год. I. „Настоящето списание се посвѣтява на съвѣстьта и разума«, Редакторъ-издатель *Д-ръ Мирковичь.* Цѣна годишна 5 лева, за ученици $3^1/_2$ лева. Въ съдържанието му се срѣщатъ статии по магнетизма, спиритизма, хипнотизма и прч. Бургазъ.

До Господина Редактора на В. „Черно Море.“

Господине Редакторе,

Вѣстникътъ ви „Черно Море,“ отъ 28-й Юлий т. г. брой 8, получихъ и на III-та страница *критиката* ви за издаваемото отъ мене „Ржководство по особенната часть на Наказателнитѣ закони,“ подъ название „книжнина,“ *прочетохъ*.

Отъ вашата критика се вижда, че вие, г. Редакторе, намирате „Ржководството“ не само безполѣзно, но даже и врѣдно. Ще ви отговоря само съ нѣколко думи, защото врѣмето ми е нужно за друго по полезно занятие, а не да го губя съ излишни расправии.

. . . .

„Списанието на г. Цукева нѣма съмнѣние има претенцията да бжде авторитетно,“ казвате г. Редакторе. На това ви отговарямъ: че никога не съмъ ималъ и не ще имамъ претенция за авторитетность, каквато имате вие, както това се вижда отъ критиката ви, а просто съ скромния си трудъ искамъ да принесж полза на сждебното у насъ дѣло, до колкото ми стигатъ силитѣ.

Издаваемото отъ мене „Ржководство“ носи названието: „*Ржководство по особенната часть на Наказателнитѣ закони, по Н. А. Неклюдова и рѣшенията на Върховний Кассационенъ Сждъ.*“ Отъ самото название за всѣкиго става ясно, че изложениятъ въ него материалъ е веменъ (преводъ отъ Руски) отъ съчинението на Неклюдова, което носи название: „Ржководство къ особенной части Русскаго Угловнаго Права.“ 1)

Изложениятъ материалъ въ Неклюдовото съчинение, като го превождамъ, до колкото ми стигатъ силитѣ, го съгласявамъ съ углавнитѣ у насъ законоположения, а при това, слѣдъ разглѣжданата статия отъ наказателний законъ, се прибавятъ и съображенията на Върховний Кассационенъ Сждъ, исказани при тълкуванието й съ разни рѣшения.

Г. Редакторе, трѣбва да знаете, че Н. А. Неклюдовъ е извѣстенъ, авторитетенъ списатель по углавното право, а пъкъ издаваното отъ мене „Ржководство,“ като е прѣводъ отъ неговото съчинение, на вашата критика може да се отговори съ пословицата: „тя не е за ваша уста лжжица.“

. . . .

Да критикувате прѣвода, да говорите за неправилното съгласяване прѣдписанията на разглѣдванитѣ членове отъ нашия Наказателенъ законъ съ разясненията изложени въ Неклюдовото съчинение, имате пълно право, и съ това въ погрѣшностьта ми ще освѣтлите не само читателитѣ на вѣстника ви, а и мене, за което ще ви благодаря; но да излизате публично и да критикувате изложенитѣ въ „Ржководството“ разяснения, а съ това, да унижавате достоинството на Неклюдова, струва ми се, че съ това ставате по вече отъ смѣшенъ. 2)

„Като говорите, приятелю, за Русский Сенатъ помнете себе си“ (?!), казвате, уважаемий Редакторе. На това ви отговарямъ: че онова що е казано въ „Ржководството“ противъ взглѣдоветѣ на Русскиятъ Сенатъ е било казано още прѣзъ 1876 година отъ Неклюдова въ съчиненията му издадени въ Петербургъ и съ това ни най малко не се е докачило достолѣпието на „*Правителствующий Сенатъ.*“ Въ тъкъвъ случай вие защо се възмущавате? . . . защото сте въ Варна ли?!

Ако съмъ направилъ нѣкой забѣлѣжки по взглѣдоветѣ исказани отъ Върховний Кассационенъ Сждъ, то това не съмъ направилъ ни най малко съ намѣрение да намаля достоинството на това уважаемо Върховно Сждебно учрѣждение, нито пъкъ е моя работа да влизамъ въ критика по исказанитѣ отъ него взглѣдове по разрѣшаванието на извѣстни въпроси, защото се считамъ много далеко за тамъ, а просто съмъ искалъ да укажж че криминалиста Неклюдовъ се произнася противъ такива взглѣдове, макаръ нѣкой отъ тѣхъ да се сподѣлятъ и отъ Русскиятъ Сенатъ. 3)

Много се възмущавате защо съмъ писалъ въ названието на „Ржководството“ „по“ а не „прѣводъ.“ Тукъ съмъ длъженъ да ви искамъ извенение, защото по рано би трѣбвало да се отнесж къмъ васъ и да ви питамъ какво название да се даде на изданието. 4)

Питате г. Редакторе, кой ми е далъ право да мисля че съмъ назначенъ за опекунъ на правосждието, за Менторъ на тъзи специалность у насъ. Много е трудно да се отговори на този въпросъ и трѣбваше да мисля много за да Ви отговоря; но ето че веднага ми румна да ви задамъ другъ въпросъ и съ отговорътъ отъ самиятъ васъ ще намерите отговора на зададения мене въпросъ. Ето въпроса, който ми румна да ви задамъ: кой ви е далъ правото да се явявате като ржководитель и тълкователь на общественното у насъ мнѣние? Като отговорите на този въпросъ нѣма съмнѣние ще намѣрите и отговоръ на зададениятъ отъ васъ. 5)

. . . .

Нека най сетнѣ ми бжде позволено да кажж, че вие търсите материялъ за вѣстника си и азъ съ това отъ части ви създадохъ, но ви казвамъ както и по горѣ казахъ, че съмъ занятъ съ други по полѣзни работи, та затова не искамъ да се занимавамъ съ васъ и вѣстника ви макаръ каквото и да пишите за напрѣдъ. (!—р.)

Приемете г. Редакторе отличното ми къмъ васъ почитание. —

София, 16-ий Августъ 1891 год.

Г. Цукевъ.

Нека не ни осждатъ уважаемитѣ ни читатели, че имъ поставяме да четжтъ отговоръ съ такъвъ язикъ. Ний махнжхме особенно неумѣстнитѣ подигравки и нападки на г. Цукева (на мѣстото имъ дадохме редъ съ многоточия), отправени прямо намъ и съвсѣмъ безинтерессни за читатель, но и оставихме много, защото не можемъ да прѣдадемъ сжщественнитѣ му възражения, безъ свързанитѣ съ тѣхъ подмѣтания. Цѣльта ни е да дадемъ съ отговора на г. Цукева пълно понятие върху книгата му. Да не го дадемъ съвсѣмъ, можеби да лишимъ обществото отъ този въ сжщность нуженъ отговоръ за по-пълна оцѣнка.

1) Г. Цукевъ казва, че неговото списание е прѣводъ отъ Неклюдова. Списанието му носи заглавие: „Ржководство по особената часть на наказателнитѣ закони. **По** Н. А. Неклюдова и *рѣшенията на Върховний Кассац. Сждъ.* **Отъ Г.** Цукевъ“. Може ли да се разбира отъ такова заглавие, че книгата е прѣводъ? — Книгата е *отъ* Цукева, а се води *по* съображенията на Неклюдова, защото ако бѣше прѣводъ отъ Неклюдова, трѣбваше да бжде: **отъ** Неклюдова, **прѣвелъ** Г. Цукевъ. Сега чакъ г. Цукевъ казва, че е прѣвелъ и даже взелъ заглавието на оригинала.

2) Г. Цукевъ има право да казва, че „не е за нашитѣ уста лжжица“, да критикуваме Неклюдовото съчинение и не само за насъ, ами за всички у насъ, защото по насъ още нѣма хора съ Неклюдовата практика, за да се развие придобитата отъ правното училище теория, но това г. Цукево право би си имало мѣстото, само ако ний наистина критикувахме Неклюдовото съчинение. Каквото сме критикували, е въ ржцѣтѣ на читателитѣ ни, напр.: тълкуванието на чл. 13 отъ нашия законъ за печата, критикуването му прияждата на Русеенский Окр. Сждъ, — нѣща, които Неклюдовъ не е писалъ, и . . .

3) Ний бѣхме казали още, че г. Цукевъ прѣрекава съ Русския Правителствующъ Сенатъ и приведохме обидата между жени. Г. Цукевъ казва, че сме критикували Неклюдова, но неиска да признае, че въ дания случай ний не критикуваме, а влизаме въ спора на Неклюдова съ Сената и приемаме съзнателно мотива на послѣдний, който приема, че *честьта на жената прѣдъ обществото е по-тежка отъ оная на мжжътъ*, слѣдователно, не е важно отъ мжжъ ли или отъ жена происхожда оскърблението. Ако ний споменуваме, че г. Цукевъ се противопоставя на Сената, вземаме право отъ туй, че той казва два-три пжтя на Върховний ни Касс. Сждъ, който тъй сжщо е приелъ основанията на Сената: „този взглѣдъ е неоснователенъ“. Това не е прѣводъ. Ний хубаво знаемъ, че г. Цукевъ прѣвожда, но и знаемъ още, че г. Цукевъ го е взелъ *за свой капиталъ и противъ Върховния ни Сждъ.* Защо г. Цукевъ, *слѣдъ горнитѣ си думи въ книгата,* дошълъ да се извинява, че се счита много далеко, за да влиза въ критика по изказанитѣ отъ Върх. Сждъ взглядове? Не е ли истина, че г. Цукевъ, слѣдъ критиката ни, е видѣлъ погрѣшката си? Това, разбира се, е все пакъ добрѣ.

4) Да, ако г. Цукевъ бѣше ни попиталъ ний щѣхме да му кажемъ: да пише сжщото заглавие, но да каже, че е отъ Неклюдова и че той го прѣвожда, а своитѣ бѣлѣжки ако неможе безъ тѣхъ, както и съотвѣтствующитѣ ст. у насъ, да дава съ подписъ: „отъ прѣводача“. Тогава онова, което е на Неклюдова, щѣше да се знае отъ читателя, и онова, което е отъ г. прѣводача, щѣше пакъ на отдѣлно да се знае. И колко полезно щѣше да бжде „списанието“ тогава! Сега Неклюдовъ ли говори, г. Цукевъ ли говори — не се знае: тълкува се, напр., чл. 99 отъ Българ. Наказат. Уставъ, пъкъ се подкрѣпя съ рѣшение №. 670 отъ *1870 год.*, т. е. когато наши сждилища не сжществувахж. Г Цукевъ добрѣ знае, че въ нашитѣ закони има пропуснжти много русски законоположения (напр., обидитѣ по печата) и въ такъвъ случай, да ли вѣрно е съгласено отъ него всѣко русско тълкувание, и да ли се е вземало въ внимание всичко—не се знае: г. Цукевъ непозволява да се провѣри туй. Да знае всѣки да го провѣри самъ чрѣзъ своитѣ познания, да опрѣдѣли Неклюдово и Цукево — не трѣбва да влиза въ смѣтка, защото *книгата е назначена и да учи*, а изучванието трѣбва да бжде наглѣдно, безъ всѣкакви съмнѣния, или пъкъ списанието, книгата, трѣбва да е авторитетно, да служи за *научно* тълкувание. Г. Цукевъ сега отрича авторитетностьта на списанието си, а тогава става нуждно да се взима оригинала и да се вижда, кое отъ кого е. Щомъ ще се прави такъвъ разборъ, защо е книгата на г. Цукева?

5) Намъ е дадено правото да сме издатели и редактори на вѣстници, да сме публични изразители на мнѣния, отъ *Конституцията,* като на всѣки гражданинъ. На г. Цукева пакъ Конституцията ли дава право да издава „ржководства“ за сждии?

Изобщо, г. Цукевъ съ своя отговоръ не прѣмахва нашето мнѣние за списанието му. Всѣкий види, че той даже избѣгва прямия отговоръ по всичкитѣ пунктове, указани отъ насъ, като се оправдава съ други по полезни работи. Споредъ насъ, отговора на г. Цукева дава възможность на г-да интерессующитѣ се да разберж̀тъ още по-положително: каква цѣна трѣбва да се дава и какъвъ е трудътъ му.

П. Б-й.

В.-Търновска Дър. Реал. Гимназ. „Св. Кирилъ“

Обявление.

№ 1165

Дирекцията на В.-Търновската Държавна Реална Гимназия „Св. Кирилъ“ съ настоящето си обявява на желающитѣ да постжпятъ прѣзъ идущата 1891-92 учебна година въ **Специалното Духовно Училище** при сжщата гимназия слѣдующето:

1. Отъ настжпающата 1891-92 учебна година программата на Специалното Духовно Училище при гимназията „Св. Кирилъ“ се подравнява съ программата на Самоковската Духовна Семинария.

2. Курсътъ на учението ще се свършва въ три години.

3. Въ първий классъ ще се приематъ ученици, които сж свършили съ успѣхъ третий классъ въ нѣкое държавно или общинско училище. Свършившитѣ третий классъ въ държавно училище ще се приематъ безъ испитъ; а свършившитѣ тоя классъ въ общинско училище ще се подлагатъ на испитъ по Българский езикъ и Математика, освѣнъ ония, на които свидѣтелствата сж отъ първий редъ съ отличие.

4. Приеманието и записванието на ученицитѣ ще се извърши отъ 1-й до 5-й Септемврий т. г.

5. Бѣдни ученици, които притежаватъ свидѣтелства отъ първий редъ съ отличие и покажжтъ добъръ успѣхъ въ начялото на годината, ще могжтъ да расчитатъ на степендии.

Забѣлѣжка. Обявлението ми отъ 10-й Юлий т. г. подъ No 1129, относително Специалното Духовно Училище, се отмѣнява.

г. В Търново, 16 Августъ 1891 год.

Директоръ: **Сирмановъ.**

ВАРНЕН. ДЪР ДѢВИЧЕСКА ГИМНАЗИЯ

Обявление

№ 250

Лотарията, устроена за увеличението фонда на „Дружеството за подпомагание бѣдни ученички“ при Варненската Държавна Дѣвическа Гимназия, се тегли на 29-й Юний, при което спечелихж слѣдующитѣ No No: 10, 17, 23, 30, 41, 52, 79, 99, 80, 114, 116, 127, 132, 135, 163, 187, 192, 212, 222, 242, 235, 251, 270, 258, 274, 294, 303, 345, 327, 337, 369, 376, 377, 393, 424, 412, 427, 444, 475, 459, 486, 493, 533, 565 и 551.

Притѣжателитѣ на горнитѣ номера се приканвать да прѣдставиж̀тъ или испратж̀тъ билетитѣ си въ Дирекцията на гимназията и получжтъ спечеленитѣ нѣща, най-късно до края на мѣсецъ Октомврий т. г.

гр. Варна, 29-й Юлий 1891 г.

Отъ Дирекцията.

В. Търновска Дѣвическа Гимназия.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 2501

Дирекцията на Търновската Дѣвическа Гимназия съобщава за знание, че въ пансиона при тая Гимназия има праздни мѣста и че желающитѣ ученички могжтъ да ги заематъ до първий идущий Октомврий.

г. В. Търново, 6-й Септемврий 1891 г.

Директоръ: **Петровъ.**

3 — — 1

Явна благодарность

Настоятелството на Килифарското читалище *„Напрѣдъкъ“* сърдечно благодари на Г-на *К. С. Бобчевский*, за гдѣто той благоволилъ да подари на читаилщето ни едногодишно течение отъ в. „Черно море“. При всичко, че Г-нъ Бобчевский отдавна е напустнжлъ родното си мѣсто, но пакъ не е забравилъ за своитѣ роднини, приятели и дѣтински другари, на които желае развитие и напрѣдъкъ.

Да живѣж̀тъ подобни родолюбци!

Прѣдсѣдатель: *Р. П. Деветаковъ.*

с. Килифарево, 4-й Септемврий 1891 год.

Печатница на Хр. Н. Войниковъ Варна.